

Der kan være 10, 20, 30, 40 prostituerede Kvinder i alle forskellige Aldersklasser, som sidde og hænge der fra om Eftermiddagen til sent ud paa Aftenen for at gaa i Lag med de Folk, som komme derned, der kan finde de værste Orgier Sted, det faar Lov til at passere, det gør ikke noget i dette pæne København, i denne store By med al sin rige Kultur. Ja, men den danske Sømand, der er organiseret, er en Fjende af dette Uvæsen — her taler jeg altsaa i den Mands Navn, som er organiseret —, den danske Sømand og Fyrbøder taaler det ikke og vil ikke have det.

Som det er her i København, er det desværre i mange udenlandske Havne, men der er der Regeringer og Kommunalbestyrelser, som ere skredne ind. Saaledes er der i Antwerpen, der er en af de elendigste Havnebyer i saa Henseende, i Løbet af det sidste Aar blevet lukket 200 Beværtninger, 200 Faldgruber. Det betyder ikke saa overvældende, fordi der er et saa kolossalt stort Antal af Beværtninger, men man er skreden ind med haard Haand. Naar man har konstateret, at Sømand ere blevne plyndrede i en saadan Beværtning for 100 Francs eller mere, er Butikken bleven lukket og vedkommende berøvet Retten til at drive Borgerskab. Det kunde man udmærket godt gøre herhjemme.

Vi maa, sagde jeg, værne den arbejdende Sømand. Og jeg taler her ikke alene i den danske Sømands Navn, men i den danske Arbejderdatters Navn. Hvor komme nemlig de Kvinder fra, som bistaa Knejspevæterne og Bondefangerne med at plyndre Sømanden? De komme fra de allerfattigste Kredse. Det er den fattige Arbejders Datter, det er i mange Tilfælde den fattige Søfyrbøders Datter, som bruges til det Stykke Arbejde. Under Hensyn til al den Forraaelse, al den Gift og Demoralisation, som spredes ud over Landet, og alle de Udgifter, som Samfundet faar herved, alle de Udgifter, der flyde af al den menneskelige Elendighed, som ophobes og næres rundt omkring i alle disse Huler, vilde det, siger jeg, være en stor Dag, da de forenede nordiske Regeringer rettede en Appel til de forskellige søfarende Nationers Regeringer med Anmodning om en international Lovgivning til at beskytte den farende Sømand mod alle de mange samvittighedsløse Mennesker, der findes rundt omkring i alle Havne, og som blot have eet Formaal, og det er at blive rige paa den arbejdende Sømands Bekostning.

Parkov: Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) og det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) have forleden Dag fremsat nogle Udtalelser i Anledning af forskellige militære Foreteelser, som ere passerede i den sidste Tid, og disse Udtalelser give ogsaa mig Anledning til at fremsætte mine Anskuelse om disse Forhold. Det er ikke, fordi jeg tror, jeg sidder inde med nogen særlig Autoritet paa disse Omraader, det er mere, fordi jeg har ment, at jeg burde sige, hvad jeg syntes om de Begivenheder, som ere foregaaede, for at man ikke af min Tavshed skulde drage Mistydninger af en eller anden Art.

Jeg skal da for det første sige om det, der passerede ved 6te Regiment den 21. September, Valgaftenen, i Odense, at det forekommer mig naturligt, at Regimentschefen søger at samle sit Mandskab paa Kasernen om Aftenen paa en saadan Dag. Der vil nemlig — det er en bekendt Sag — altid være Røre i Byen en Valgaften, og om der ikke opnaaedes andet ved en Foranstaltning som den, der her blev truffen af Regimentschefen, opnaaedes der i alt Fald det, at Mandskabet undgik at blive inddraget i Demonstrationer eller Optøjer af den ene eller den anden Art. Om der har været nogen Nødvendighed for Regimentets Chef til at konsignere Mandskabet og foretage andre Handlinger, som staa i Forbindelse hermed, kunde, forekommer det mig, passende forud have været Genstand for Forhandling mellem vedkommende militære og vedkommende civile Myndighed. Hvis der havde fundet en saadan Forhandling Sted, havde Politimesteren allerede forinden faaet Lejlighed til at fremsætte sine Anskuelse, og det, som man har fundet Anledning til at beklage sig over, var da formentlig ikke passeret. Jeg har læst i Bladene, at den højtærede Forsvarsminister har paataalt Ubetimeligheden af de Foranstaltninger, der bleve truffene fra Regimentets Side. Jeg skal ikke udtale mig om denne Paataale. Den dækker naturligvis den højtærede Minister med sit Ansvar ligesom ogsaa de Følger, den eventuelt kunde have i Fremtiden. Men det forekommer mig, at Politimesteren, som, saa vidt jeg kan se, i dette Tilfælde har skønnet rigtigt, ogsaa havde kunnet nøjes med den lille Triumf, han fejrede i saa Henseende, at han kunde have nøjedes med at berette, hvad han mente om Forholdene, forud for Begivenhederne og afholde sig fra enhver Kommentar og Kritik af, hvad den militære